

Forholdet det, at Manden staar som Ejer af sine Bygninger, men i Virkeligheden ikke som Ejer af den Jord, hvorpaa Bygningerne staar. Det er det ene af de Punkter, jeg mener, der bør stilles absolut Krav om, og som jeg i alt Fald ikke synes, der er nogen Mulighed for at fravige: det, at Jord og Bygninger ikke skal være hver for sig, men tilhøre samme Ejer.

Vi kender fra tidligere Tid den Ejendomsform, at Jorden tilhører en og Bygningerne en anden. Den Dag, et saadant Brugsforhold skal opløses, er Brugeren i en Række af Tilfælde — der kan selvfølgelig være Undtagelser — i allerhøjeste Grad uheldigt stillet. Brugeren kan nemlig i saa Tilfælde blive nødt til at afhænde sine Bygninger til Tvangspris, da han jo ikke kan flytte dem med sig; selv om man i Teorien kan tænke sig at bryde Huset ned og flytte det med sig, er det dog noget, som vilde medføre uhyre Tab. Men Forholdene kan medføre, at han skal forlade Jorden uden at være i Stand til at faa Bygningerne med sig eller faa en Afløser, der vil afkøbe ham Bygningerne til det, de virkelig er værd. Jeg vil derfor henlede Opmærksomheden paa, at det ganske utvivlsomt maa være en Grundfordring, synes jeg, at Jord og Bygninger ejes af den samme — lad saa være, at det er Staten, der er Ejer af baade Jord og Bygninger og saa giver Ejendommen i Fæste eller Leje under en eller anden Form — det bliver vi forhaabentlig let enige om —, eller Forholdet bliver ordnet som Selveje, hvor altsaa den samme Mand ejer baade Jord og Bygninger. Men det forekommer mig uomgængelig nødvendigt, at de to Ting følges ad; thi den Dag, de skal skilles fra hinanden, bliver det i Virkeligheden meget let Ejeren af Bygningerne, det kommer til at gaa ud over.

Det er den ene Ting, jeg vil gøre opmærksom paa, idet jeg synes, der ikke er taget tilstrækkeligt Hensyn dertil i det foreliggende Lovforslag. Det andet, jeg ønsker at fremhæve, er, at vi gerne vil have, at Beskatningen af den faste Ejendom samles under en fælles Form. Forslag derom foreligger jo ikke endnu, forhaabentlig kan vi vente det inden altfor lang Tid, men der er her antydet saa meget, at jeg alligevel finder Anledning til at komme ind paa denne Side af Sagen. Det forekommer mig at være en af de Ting, vi med Rette har stræbt efter gennem 20 Aar og længere: at al Beskatning af fast Ejendom her i

Landet skulde saa vidt muligt samles under en bestemt fælles Form. Jeg tænker ikke i Øjeblikket paa, om denne Form er uangribelig rigtig eller ej, men jeg tænker paa selve det nøgne Faktum, at tidligere Tidens Brudstykker, Stumper og Stykker af gamle Skatter og Afgifter har vi villet samle saaledes, at det hele saa vidt muligt blev en enkelt overskuelig Afgift, som man svarede af fast Ejendom.

Jeg benytter Lejligheden til at spørge den højtærede Landbrugsminister, hvorledes det forholder sig med et Forslag, som han har givet Rigsdagen et vist Løfte om at komme frem med. Da vi i den ekstraordinære Sommersamling havde Spørgsmaalet om Fæsteafløsningen for, var der fra alle Partiernes, bortset fra det konservative Folkepartis, Side stillet en bestemt Fordring til den højtærede Landbrugsminister. Den højtærede Landbrugsminister var i Virkeligheden personlig fuldstændig velvillig overfor vor Fordring, og det blev udtrykkelig skrevet i Betænkningen, at vi fra alle disse Partiernes Side betragtede det som givet, at Landbrugsministeren i en ikke fjern Fremtid vilde fremkomme med et Forslag, hvorefter alle de endnu resterende Stumper og Stykker af gamle Afgifter kunde blive afløst og forsvinde paa en eller anden Maade. Jeg benytter Lejligheden til at spørge derom, og jeg haaber, at den højtærede Minister vil kunne sige, at Sagen ikke er gaaet i Glemmebogen, selv om muligvis andre Ting har optaget ham stærkt. Det er jo ikke af den Slags Ting, for hvis Vedkommende det har nogen Betydning, om de kommer frem en Maaned før eller senere, men jeg haaber, at det ikke er glemt, og at den højtærede Minister stadig vil have Interesse for det Punkt.

Men samtidig med, at man altsaa fra de tre Partiernes Side her i Tinget har faaet et saadant Løfte af den højtærede Minister, forekommer det mig at være et noget ejendommeligt Træk, at vi gennem disse Lovforslag er ved at skabe Mulighed for, at der paa ny bliver en Flerhed af Afgifter paa den danske Jord. Den Afgift, som er retfærdig for den ene Art af Jord, maa vistnok i ren Almindelighed ogsaa siges at være det for den anden. Jeg skal ikke i Øjeblikket opholde mig ved, om der bliver Tale om Ejendomsskyld eller Jordskyld, hvad det nu bliver; men det, det gælder om, er, at vi faar en Enhed i det hele, saa at vi faar et overskueligt Beskatningsgrundlag, og det er dette Princip, jeg er bange for, at vi er ved at bryde